

Štev. 11.-12. Ljubljana, november - december 1924 XXXII. tečaj

Nikolaj Aleksandrovič:

Sveti Miklavž.

*Hi, hi, hi . . .
kot metuljčki beli
vsipljejo snežinke
tiho se v poljane,
kjer v polnočnih sanjah
vrbe žalostinke
skrivno trepetajo.*

*Hi, hi, hi . . .
in skozi noč
stopa počasno
sveti Miklavž*

*s polno košaro
sladkih dobrot.*

*Hi, hi, hi . . .
nam jih pač nese
tiste dobrote:
sladke oranže,
jabolka, fige,
ker smo vsi pridno
Bogca molili
in ga prosili
zjutraj, zvečer.*

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

12. Za slovo.

Zadnji dan šole! Učenci prihajajo praznično oblečeni v šolsko poslopje. Veselje jim žari z obrazov. Zavedajo se, da so med šolskim letom pošteno vršili svojo dolžnost. Le nekaj obrazov je poparjenih, pustih. Vest jim očita — ne obrazom, ampak tistim, ki nosijo te obraze — da so slabo dovršili svojo nalogo.

Ko dobe učenci šolska naznanila, se razprše na svoje domove: prične se veseli čas počitnic. Nič skrbi, nič več učenja, nič strahu, nič nalog! Oh, kako je to lepo!

Tudi naša šola za lepo vedenje naj ima svoj konec.

»Na!« se boste oddahnili, »vendar enkrat! In zdaj gremo na počitnice! Juhu, juhej!«

Šolo bomo končali, to je res. A počitnic ne bo nič. Naša šola jih nima, jih ne pozna. Kar ste se naučili v tej šoli lepega vedenja, to morate znati vse dni svojega življenja. Šele, ko se boste vlegli v hladni grob, ko bo vam vsevedni Sodnik dal v roke spričevalo in plačilo, kakršno ste si pač zaslužili v življenju, šele takrat bo imela šola lepega vedenja svoje počitnice.

Eno si pa še posebe dobro zapomnite; Niso samo ljudje, ki zahtevajo, da se moramo lepo vesti; s a m B o g j e t i s t i, k i z a h t e v a o d v s a k e g a č l o v e k a l e p e g a v e d e n j a.

Ne verjamete? Z glavo zmajujete, z ramami migate? Nič ne dé.

Poglejte samo v katekizem! Božje zapovedi, tudi cerkvene zapovedi in nauk o krščanski pravičnosti — ali ne spada vse to v šolo lepega vedenja? In zgodbe svetega pisma, ki jih tako radi prebirate? Ali ne najdete v njih bogato zalogo naukov, ki vas opominjajo na lepo vedenje?

»Ali težko se je lepo vesti, težko!«

Vemo, priznamo. Človek je slab. In vi ste tudi ljudje. In koliko vidite slabih zgledov! Več ko lepih. In tisti, ki se grdo vedejo, imajo sebe za junake, za pogumne. Vi to vidite, skoroda verjamete.

In vendar ni res. Tisti je junak, ki se zna vkljub slabim zgledom malopridne tovarišije vendarle lepo vesti. Vi boste junaki korenjaki, če se boste vedno in povsod vedli tako, kakor smo se učili v tej šoli lepega vedenja in kakor zahteva od nas Bog sam.

V naši šoli smo vam podali kopico naukov. Prav je, lepo je, če ste voljni, da uravnate vedenje in življenje po njih. Eno pa je, kar vas lepo prosimo: te nauke večkrat preberite! Seveda, če niste že vseh »Angelčkov« raztrgali in v peč pometali? To bi bilo pa tudi nehvaležno vedenje do dobre knjige.

Včasih si tudi malo izprašajte vest, ki ve marsikaj povedati o vašem vedenju. Posebno pazite na napako, ki ste ji najbolj vdani. Nima vsak vseh slabosti in ne vsak vseh popolnosti. Eden je bolj nagnjen k lažnivosti, drugi ljubi kletvino, tretji se ponša z nedostojnim govorjenjem, četrti je trmast, petega ujezi vsaka najmanjša stvarca... Na slabost, ki ste ji najbolj usužnjeni, najbolj pazite in si prizadevajte, da se je iznebite.

Ne obupavajte pa, če se kake slabosti ne morete odvaditi takoj na prvi mah. Morebiti bo trpelo leta in leta, preden boste sami sebe ukrotili in pre-

magali. Samo nikar ne odnehajte! Pogum, vztrajnost, pa bo šlo.

Pa tega nikar ne pozabite, da nas v boju za lepo vedenje podpira sam Bog. Brez pomoči od zgoraj tudi tu ne gre. Zato nikar ne pozabite na četrto poglavje katekizma! Tam je nauk o tem, kako nam Bog pomaga, ako mi hočemo.

Zdaj pa, otroci, zdravi ostanite! Bodite pridni in poslušni doma in v šoli! To bo najbolj zanesljivo znamenje, da napredujete v lepem vedenju.

Z Bogom!

J. E. Bogomil:

Dogodki.

III.

Pa ni odlegel. Vnovič je hitel poskusiti. Nekaj poguma je bilo v njem.

Veter je pregnal oblake, in žarko solnce je posvetilo na zemljo.

Aha! Upanje na tetine darove je pregnalo tudi Janku spomin na zjutranjo nesrečo in mu je vdihnilo nove podjetnosti.

Preoblekli so ga mama, ker je bilo treba. In zdaj je ponosno brez dežnika korakal po vasi. Nič korakal! Kar tekel je. Kaj mi vemo, zakaj?

Ob potoku so se pasle Dremotove gosí. Po stezi je pa pritekel Janko.

»Phhhh!« se je oglasilo za Jankom.

Komedija! Kaj bo to? Kdo pa tako piha in sika? Ali —?

Komaj je imel Janko toliko časa, da je pogledal nazaj, že je stegnil Dremotov gosak svoj dolgi vrat in pograbil prestrašenega Janka zad za hlače.

Turška zemlja, to pa ne bo! — Beži, Janko, beži! In vpij, vpij! — — Pa kaj naj mu pravimo? Saj že beži in vpije, cvili in drgeče, da mu zastaja v grlu dih in glas.

Srečno uide nevarnosti in potrka — na, nič ne potrka, kar buškne v vežo pri teti.

»No, Janko, vendar si prišel. Pa tako žalosten? Kaj boš pa povedal, no?« ga nagovori teta. A preden pride Janko do sape in uduši solze!

»Nate!« stopi potem k teti in ji poda šopek. To je bilo vse, kar je spravil iz sebe.

»Kaj pa — sreče mi ne boš nič voščil, Janko?«
Tisto pa.

Toda ustnice se mu naberó spet v jok, v očeh se jame bliskati, beseda zastane v grlu, in nobena želja ne more iz srca na dan.

»Pa vsaj v me poglej in srečko mi daj!« pravi teta.

Tisto tudi.

Počasi koracne Janko proti teti in dene desnico v njeno roko.

V tem pa vstopi Metka. Tudi ona hoče razveseliti teto. A ko zagleda pred seboj bratca — takega, kakršnega ga je napravil Dremotov gosak, prasne v smeh.

»Ti pacek! Kakšen pa si! Platno prodajaš! Kje si ga pa kupil? Po čem bo? Oh!« Res je gledalo Janku zadaj malo srajčke v svet.

Zdaj še le je prišel Janko do sape, da pove o nesreči. Kar zaletavalo se mu je, ko je pravil. To je teto nagnilo, da je tembolj obdarovala ubogega

Janka, in da je revše tem lažje pozabilo nesrečne dogodke tistega godovnega jutra.

Dobro, da je znala Metka molčati o Jankovi nevoščljivosti. Morda bi ga bila zadela pri teti drugače še nova nesreča. A Metki se je zdelo, da je Janko že dovolj kaznovan za tisti dan, in pa — no, njen bratec je bil vse eno.

Miladin:

Pri kapelici.

Oh, pogledjte, mamica! — Ali vidite kapelico, kako je lepa! In kak lep oltarček ima! Ali ni Marija v njem, pa Jezuščka drži v naročju? — Jej, mamica — ali vidite, kako se mi Jezušček smehlja? Pa tako majčkene rokce izteza proti meni, kakor bi me hotel objeti in mi kaj lepega povedati. Najbrž o nebesih ali pa o angelčkih? Glejte no, mamica, pa v belem krilcu je kakor naša Mimica, ko je šla k prvemu svetemu obhajilu. In Marija, mamica, je v modri obleki. O, kako je to lepo!

Mamica, ali smem noter v kapelico, da bom Jezuščka bolj od blizu videl? — Smem, pravite — saj me ima Jezušček rad. In Marija me ima tudi. Jaz pa tudi Jezuščka in Marijo — tako rad. Saj se jima že znam priporočiti — —

Pravite, da moram biti priden, da me bosta imela rada Jezušček in Marija. — Saj bom, mamica! Nikoli več ne bom na nikogar hud in vas pa ateka bom vselej ubogal, da ne bosta Jezušček ali pa Marija jezna name. Name ne, mama!

Jej, veste kaj, mamica! Jaz bom pa okrog kapelice natrgal najlepših rožic v šopek, pa jih bom Jezuščku podal. Enega pa Mariji, mamica?! — Pravite, da naj rajši malo pomoliva, preden greva domov? Saj že znam sam »Oče naš« in »Češčeno Marijo« znam in angelčku varuhu se znam že tudi priporočiti, kakor ste me mamica naučili, mamica moja — —

Domov morava iti, pravite? Jaz bi pa rad zmeraj ostal pri Jezuščku in Mariji. Ko tako lepo... Dajte no, postojva še malo, da še enkrat pogledam Jezuščka od blizu... Kajne, da bom prišel k Jezuščku, če bom priden?

Že grem z vami, mamica!

Še malo naj pogledam — — Oj, kako je že daleč kapelica! Nič več Jezuščka ne vidim, nič več Marije, mamica!

A. Čebular:

Stržek-trgovec.

Číri, číri, číri,
danes vse po štíri:
jabolka rumena,
hruška je strdena,
hlebček síra,
košček kruha —
oj, tí gladna muha,

kupí, kupí, kupí!
Hruško sí olupí,
kruhek sí prigrízni,
potlej se oblízni —
jaz že težko nosím:
jutrí bo po osem!

Anton Danilov:

Zlato jajce.

Pravljica.

Živel je nekoč oče, ki je imel tri sinove. Imel je vse tri enako rad. Toda starejša brata sta črtila najmlajšega, misleč, da ga oče bolj ljubi.

Najmlajšemu je bilo zelo hudo, ko je občutil vedno bolj njuno sovraštvo, ker ljubil ju je kljub vsemu. In nikdar ni potožil o tem očetu, ki je mislil, da vlada med sinovi najlepša sloga.

Tedaj pa je oče nenadoma zbolel. Ko je čutil, da se mu bliža smrt, je poklical k sebi vse tri sinove. Blagoslovil jih je in opominjal, naj bodo složni in naj se ljubijo med seboj kot do zdaj. Nato pa je izdihnil . . .

Žalostno je zaplakal najmlajši sin. A starejša dva sta se zlobno smejala, ker sta že komaj čakala očetove smrti, da se polastita njegovega posestva in premoženja, najmlajšega pa poženeta s praznimi rokami po svetu. Malo časa so potem še živeli skupaj, a ko je videl in čutil najmlajši, da ga imata ona dva za zadnjega hlapca, je stopil pred njiju in ju prosil, naj mu dasta, kar mu pripada po očetu, on da hoče iti po svetu, iskat sreče.

Razjarila sta se brata in mu očitala, da ne spoštuje zadnje očetove volje, ki je želel, da gospodarijo vsi bratje skupaj in si ne razdelijo premoženja. Ni mislil najmlajši prej na to, a ker je spoštoval očetovo zadnjo voljo, ni rekel besedice, temveč je šel v svet s praznimi rokami. Na pot je vzel le hleb kruha in mršavo kuro, ki je bila med vsemi na dvo-rišču najbolj požrešna, a znesla ni nikoli še niti enega jajca. Kljub temu jo je imel najmlajši zelo rad, ker

je bila to njegova edina last in edino živo bitje, ki ga je ljubilo.

Šel je torej v svet in ker ga je ljubil, je iskal v njem ljubezni tudi on sam, a iskal jo je zaman! Povsod je našel le sovraštvo: preganjali so ga povsod, kamorkoli je prišel.

Tako je hodil križem sveta, in povsod ga je spremljala le njegova zvesta kura. Ljubil jo je vedno bolj, ker vsako noč, ko je zaspal, se mu je še zdelo v polsnu, da je prišla kura k njegovemu zglavju in mu pravila, kje naj hodi prihodnji dan.

Nekoč je zablodil v velik gozd, ki mu ni hotelo biti konca, in ko se je stemnilo, je legel v mehki mah pod velikim drevesom. Tam je utrujen zaspal. V polsnu pa je še videl, kako je stopila kura oprezno k njegovi glavi in mu govorila s tihim glasom, da se morata ločiti za vedno, ker ona bo poginila še tisto noč, a povedati mu mora še prej svojo zgodbo.

»V neki daljni, krasni deželi je kraljeval pred mnogimi leti mlad kralj, ki ga je vse ljudstvo močno ljubilo. Živel je namreč med podložniki kot zvest prijatelj, ne pa kot krut gospodar, ki da občutiti svojim podložnikom le bič in palico.

Ljubili so ga torej vsi in ga častili. A nekega dne se je hipoma vse izpremenilo, in iz neznanega vzroka so zasovražili kralja vsi podložniki in ga končno celo pregnali, da se je potikal po svetu kot plaha zver.

Nihče na svetu pa ni vedel, kateri je bil vzrok temu sovraštvu napram kralju. To je vedela le ena oseba na svetu, in ta je bila tudi vzrok njegovi nesreči. Bila je to stara plemenitašica, a čarovnica. Ta je hotela, da se oženi kralj z njeno hčerko. Kralj je pa ni maral radi njene hudobnosti, ki je bila bolj

znana ko njena telesna lepota. In vzel je za svojo ženo in kraljico rajši neko ljudomilo princezo.

Staro čarovnico je močno jezilo, da je prezrl kralj njeno hčerko, in sklenila je, da se maščuje nad kraljem. S svojo čarovniško močjo je vlila zlato jajce, ki je imelo čudovito lastnost, da se ga njegov lastnik ni mogel iznebiti do smrti in da je bil celo življenje osovražen od vsega sveta.

To jajce pa ni dala kralju ona sama, temveč je to — ker je vedela, da ima kralj veselje do kokoši najrazličnejših pasem — učarala v kokoš posebne pasme in jo podarila kralju. Imel je poslej kralj to kuro najrajši in niti najmanje ni slutil, da je ta kura kriva njegove nesreče. Ko so ga pregnali, je vzel to kuro s seboj kot edino last in bežal z njo po svetu.

Glej, ta kokoš sem jaz. Prehajala sem že iz rok v roke, a ti si prvi, ki nisi zasovražil, kot so vsi drugi pred teboj, svojih preganjalcev določeno število časa. Zato ti je odločeno, da rešiš človeštvo tega zla. Jutri zjutraj me ne najdeš več žive. Razparaj me, ko zasine prvi svit, in v meni boš našel ono nesrečno zlato jajce. Vzemi ga s seboj na pot. Ne boš zdaj več preganjan, a srečen tudi ne boš dotlej, da te bo zaprosilo nekaj tako glasno, a mnogim popolnoma nerazumljivo, da boš moral razumeti. In če boš razumel in podaril to dragocenost dotični stvari, boš šele srečen, kot ni bil še nihče na svetu...»

Zafrfotalo je nekaj pri njegovi glavi in ga lahko udarilo, da se je prebudil. A ko je odprl oči, so se prismejali skozi veje prvi žarki dneva.

Domislil se je mladenič svojih sanj in hitro se je ozrl po ljubljeni kokoši. Ležala je blizu njegovega

ležišča trda, mrzla. Vedel je, da to niso bile sanje, da je vse resnica, kar mu je pripovedovala kokoš. Glasno je zaplakal. Ko se je pa zdanilo popolnoma, je kokoš razparal, kot mu je ukazala v spanju, in v nji je našel v resnici veliko zlato jajce. V prvih žarkih jutranjega solnca je čudovito zažarelo. Nato je zakopal kokoš v zemljo in odšel žalosten dalje v svet.

* * *

Od tedaj ga res niso več preganjali. Povsod so ga sprejemali le z veseljem. A njemu se je zdelo vse veselje pretirano, zlagano in nikomur ni zaupal ter hrepenel le po tistim nečem, ki mu bo zaupal in poklonil svoje bogastvo. Ni sovražil nikogar, a ljubiti koga je mogel še manj, in dnevi so mu potekali v neprestanem iskanju.

Nekega dne je potoval skozi zelen gozd. Začul je od nekod krasno pesem, tako vabečo in polno ljubezni, da je ni čul še nikdar. Zdela se mu je, da pesem napolnjuje ves od gozda zakrivani obzor, in čim bolj je hitel skozi gozd, lepše se je glasila pesem in bližje. Hitel je naprej, dokler ni prišel do velike, umazane reke, ki mu je zaprla pot. Radi neštevilnih, velikih vrtincev si je ni upal prebroditi, zato je hitel ob njej dalje, dokler se ni stemnilo, in se je utrujen zleknil v mehko gozdno travo. A pesem je prepevala dalje in ga uspavala v sladko spanje.

Zjutraj ga je zbudila ista pesem, vabeč ga dalje, in ko so posijali prvi žarki solnca, je stopil iz gozda. Pred njegovimi osuplimi očmi pa se je odgrnilo brezkončno morje z vsemi svojimi čari in se mu smehljalo in ga vabilo k sebi.

Tedaj je vedel, da je pevalo ono pesem morje, in zdelo se mu je, da pesem razume, ker čul je iz

nje tako iskreno prošnjo, da se ji ni mogel ustavljati. Iztegnil je svojo roko, v kateri se je lesketalo zlato jajce, in ga vrgel v morje. Zašumela je in se zaplenila sinja voda na tistem kraju, nad valovi pa so isti hip zaplesala bela bitja, vabeč ga medse s sladkimi besedami, ki so bile kot zveneča pesem... In odvedla so ga v svoje krasne, kristalne gradove pod vodo..., nad njim pa je spet zašumelo morje in pelo svojo vabečo, veselo pesem naprej.

A. Čebular:

Belinčku.

Belinček —	Možiček —
cekinček,	tatiček
le varuj nam dom,	visok, dolgobrad,
pa kruhka	prikrade
in mlekca	se v hišo
prinesla ti bom,	ponoči kaj rad.

Belinček —
cekinček
da né boš zaspan,
boš stražil
ponoči —
in spal, ko bo dan.

Rojen vam Kralj je!

Polnóč je razpredla
žametne mreže.
Sapiece sveže
božajo svet.

Pri ognju pastirci
sredi planjave
pesmi sanjave
Bógu pojo.

Po temni poljani
bele ovčice —
snežne cvetice
žarno cvetó.

O čudo veliko!
Glejte svetlobo,
jasno bleščobo!
Ali je dan?

Pastirci vsi plašni
kvišku strmijo,
kjer plamenijo
žarki z nebá.

Med žarki se ziblje
angel z višave.
Svete pozdrave
zemlji želi:

„Priatelji božji,
čujte veselje:
spolnjene želje
vaše so zdaj.

Hitite, hitite
v Betlehem mali!
Deček tam zali
Zveličar je vaš!

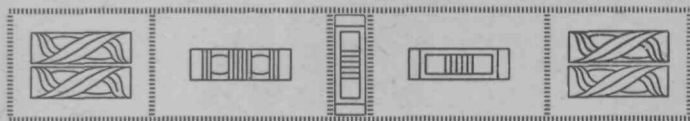
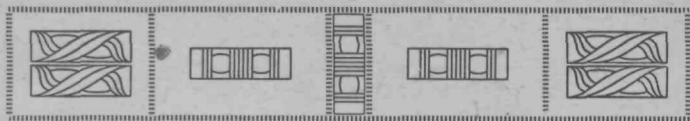
Rojen vam Kralj je!
V bele plenice
čiste Device
on je povit.

O blaženi bratje,
urno hitite!
V dar mu vsak nesi
svoje srce.“

Zakrili so kneza
rožni oblaki. —
V duši pa vsaki
rádost gori.

Pastici veseli
v mesto hitijo,
tam počastijo
Kralja svetá.

A. Čebular:

Janko-nagajivček.

Ali vi poznate Martinkovega Janka? Ves božji dan skače po vasi, preganja kokote, žvižga puranom, lovi putke, da ga skoraj ni ukrotiti. Mati so mu že večkrat priložili katero. Janko je jokal, da so ga čuli po vsi vasi. Nekaj hipov pozneje je bil pa spet nagajivi Janko. Nekoč jo je pa le izkupil.

Na koncu vasi so imeli psa Peruna. Kaj rad se je solnčil kraj plota, odkoder je pregledal ves dvor. Janko je ravno koracal skozi vas. Ko je zagledal ob plotu Peruna, ki je spal, si je mislil: »Malo ga bom prestrašil.« Hitro je stopil h grmu, si ulomil šibo in se izmuzal na plot. Od tam je poščegetal Peruna po smrčku, da je zmajal z ušesi, kakor bi se branil muhe. Pa še ni bilo dovolj. Priplazil se je Janko na drugo stran ograje, poščegetal še enkrat Peruna, pa — ojoj! Pes je skočil proti Janku, ga pograbil za hlačice in ga vlekel po vrtu. Janko je kričal na vse grlo. Ko ne bi bil prišel hlapec, bi bil pes gotovo Janka hudo ogrizel. Tako mu je pa samo hlače razparal, izprašili so mu jih pa doma mati.

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Naša dva zaščitnika prejšnjih mesecev, sveti Ignacij († 1556) in sv. Terezija († 1582) sta še živeła, in že je pognala na Poljskem nova cvetlica, ki je postala kras Marijinega vrtca. To je bil Stanislav Kostka. Živel je od leta 1550. do 1568. Dne 13. novembra praznujemo njegov god. Naj nam bo ta svetnik zaščitnik v mesecu novembru in decembru. Pogledjmo na kratko v njegovo življenje.

Dne 28. oktobra l. 1550. se je rodil v Mazoviški pokrajini Stanislav Kostka. Do 13. leta so ga odgajali doma. Že v teh letih je kazal čudovito sramežljivost. Rdečica ga je vselej oblila, ali celó v omedlevico je padel, kolikorokrat je slišal kako nespodobno besedo. To sramežljivost je ohranil vse življenje. Štirinajstletnega pošljejo starši s starejšim bratom v šolo na Dunaj. Tam sta stanovala v zavodu očetov jezuitov. Stanislavovo največje veselje je bila molitev in učenje. Vsi njegovi tovariši so ga zato jako ljubili, spoštovali zavoljo njegove preprostosti, molčečnosti in nedolžnosti. Po enem letu je bil pa zavod odpravljen. Stanislav in njegov starejši brat Pavel sta prišla zdaj s svojim domačim učiteljem na stanovanje k nekemu luteranu. Stanislavu je bilo to zelo neljubo. Pavel pa, ki je bil bolj lahkomišeln mladenič, se za to ni nič zmenil. Pobožno življenje Stanislavovo mu je bilo celó neljubo. To mu je večkrat tudi povedal, grajal ga in celo pretepal. Stanislav je bil pa

krotak in vedno ljubezniv s svojim bratom. Svoje zatajevanje in molitve je pa opravljajal kolikor le mogoče na skrivaj. Vsak dan je obiskal več cerkvâ, ko so drugi še spali. Vsak dan je bil pri dveh ali treh svetih mašah. Pred šolo in po šoli je obiskoval presveto Rešnje telo.

Stanislav je čutil, da ga Bog kliče v redovniški stan. Neki otročji strah ga je pa zadrževal, da tega ni povedal svojemu spovedniku. Ko je pa po šestmesečnem notranjem boju razkril svoje srce spovedniku, je izgubil vso plašnost, in sladek mir je objel njegovo dušo. S solzami in prošnjami je nadlegoval očete jezuite, naj ga sprejmejo v svojo družbo. Obljubili so mu, da ga sprejmejo, če mu dovolijo starši. Stanislav je pa vedel, da mu starši tega ne bodo dovolili; pa vendar ni izgubil poguma. Napadla ga je potem huda bolezen. Srčno je želel prejeti sveto popotnico. Toda hišni gospodar, luteran, ni pustil v hišo duhovnika s presv. Rešnjim telesom. Stanislav je bil silno žalosten. Goreče je prosil sveto Barbaro, naj mu preskrbi milost, da bo obhajan. O polnoči potem vidi sv. Barbaro, ki mu prinese v družbi dveh angelov sveto popotnico. Bolezen se poslabša. Stanislav se pripravi na smrt. Pa ima spet drugo prikazen. Vidi Marijo z božjim Detetom v naročju. Tudi on sme Jezuščka vzeti v naročje. Odslej ni mislil Stanislav na nič drugega, nego na Jezusa. Marija mu razodene, da po tej bolezni ne bo umrl in da je božja volja, da vstopi v jezuitski samostan. Ko ozdravi, res hoče vstopiti v družbo Jezusovo, pa provincijal ga noče sprejeti. Pobožen in učen duhovnik mu svetuje, naj gre na Nemško ali pa na Laško, da tam vstopi v redovniški stan. Stanislav čaka prilike, da odpotuje. Ko nekega dne brat Pavel spet po stari navadi grdo ravna z njim, mu reče: »Če boš še dlje grdo ravnal z menoj, me primoraš, da pobegnem. Ti pa potem odgovarjaj zame pri starših.« Brat mu reče razdražen, naj le gre, kamor hoče. Stanislav si urno preskrbi vse potrebno za beg. Ko prečuje noč v molitvi, gre še zjutraj k spečemu bratu, ga pokliče in vpraša,

če je še te misli, da sme pobegniti. Ko ga brat jezno pahne od sebe, se Stanislav urno preobleče v revnega kmetskega fanta, gre k sveti maši, prejme sveto obhajilo in prosi duhovnika, ki mu je nasvetoval ta beg, za priporočilno pismo na očeta Kanizija in Frančiška Borgijo. Z božjo pomočjo in pod varstvom Marijinim gre proti Augsburgu na Nemškem.

Ko domači opazijo, da je pobegnil, so vsi v skrbeh. Napotijo se za njim, ga tudi dohité, a ga ne spoznajo. Po potu pride Stanislav do neke cerkve in misli, da je katoliška. Vstopi vanjo, da prejme sveto obhajilo. Povedo mu pa, da je cerkev luteranska; težko mu je, da mora ostati brez svetega obhajila. Prikaže se mu pa angel z nebes in mu podeli sveto Rešnje telo. Tako pokrepčan pride Stanislav v Augsburg. Ker tu ne najde očeta Petra Kanizija, se napoti v Dilingen. Kanizij ga vzame na poizkušnjo, spozna pa, da vodi mladeniča duh božji. Ker se boji, da bi ugovarjali starši, ako ga sprejme v red, si ne upa sprejeti ga, marveč ga pošlje v družbi dveh redovnikov h generalu v Rim. Dolga je bila ta pot v Rim. Leta 1557. dobi Stanislav dovoljenje, da sme kot novinec stopiti v red. Njegovo veselje je bilo dopolnjeno. Njegov oče je zvedel o begu in o njegovem bivanju v Rimu, pa mu je pisal in očital nehvaležnost. Stanislav pa mu je spoštljivo odgovoril, da mora izvršiti božjo voljo pred vsako drugo človeško. Že kot novinec je potem živel svetniško. Vedno je bil vesel. Iz oči mu je sijala angelska nedolžnost. Največja radost mu je bila obiskovati presv. Rešnje telo. Pri sveti maši je bil s toliko pobožnostjo, da je bil bolj podoben angelu kakor človeku. Posebno je častil devico Marijo. Njegova ljubezen do nje je bila tako goreča in njegovo zaupanje do nje tako trdno, da so trdili njegovi tovariši: Kdor si hoče izprositi od Marije kako milost, mora moliti s Stanislavom njej na čast.

Stanislav je vedno hrepenel po svetih nebesih. To hrepenenje se mu je kmalu izpolnilo. Ni bil deset mesecev v novicijatu, ko se je v začetku meseca avgusta razgovarjal o prazniku Marijinega vnebo-

vzetja in rekel: »Trdno upam, da bom na ta praznik Marijin že v nebesih.« Nihče ni mislil, da se bodo te besede tako hitro izpolnile. Na dan svetega Lavrencija (10. avg.) je prosil pri sv. obhajilu Marijo, naj ga odpokliče v nebesa. Ni še minil dan, in je lahko obolel. Predstojnik mu veli, naj gre v posteljo. Stanislav postelj pokriža in reče: »S te postelje ne bom več vstal.« Bolezen se ni zdela nevarna. Toda 14. avgusta popoldne se je onesvestil. Podelili so mu sveto popotnico in sveto poslednje olje. Stanislav je pobožno pogledoval na podobo Matere božje, ki jo je držal v rokah. Večkrat jo je poljubil. Rožni venec si je ovil okoli roke. Prosil je, naj mu dado križ. S prisrčno ljubeznijo ga je ogledoval, zahvaljeval se Bogu za vse dobrote in poljuboval petere rane Kristusove. Z najslajšima imenoma Jezus in Marija na jeziku je izdihnil svojo čisto dušo v jutru 15. avgusta l. 1568., še ne popolnoma 18 let star.

Otroci, mislim, da smo si izbrali dobrega zaščitnika za november in december. Velik prijatelj Marije je bil svetí Stanislav. Le prosimo ga, naj nam izprosi od Nje vsega, kar bomo potrebovali ta dva meseca.

V našem duhovnem pogovoru se danes nekoliko pomenimo o s p o v e d i. Ne vem, kako jo imate kaj radi? Glejte, da vam bo vedno ljuba. Jezusov dar je. Eden izmed svetih zakramentov je, in sicer tisti, ki ga — poleg svetega obhajila — največkrat prejemamo. Svetniki božji so sveto spoved visoko cenili. Sami so hodili večkrat radi k spovedi in tudi drugim so jo močno priporočali. Dobrote svete spovedi so vam že znane iz katekizma; odpusti nam grehe in časne kazni, podeli ali pomnoži posvečujočo milost, dá posebnih milosti za bogoljubno življenje in mir vesti.

Na še nekaj drugega bi vas rad opozoril. Če hočete priti po ravni poti v sveti raj, dobro rabite duhovnega voditelja. Tega najdete pri sveti spovedi v spovedniku. Zato skrbite, da si izberete enega spovednika, k kateremu potem redno zahajate. Spove-

dujte se mu vedno odkritosrčno, ne samo to, kar ste dolžni povedati, marveč tudi vse, kar vas drugače vznemirja, svoje izkušnje, zapeljevanje, svoje težave pri pobožnosti. Če bi radi kaj dobrega napravili, posvetujte se najprej s svojim spovednikom. Spouštuje ga kakor namestnika božjega, ker po njem vam Bog govori. Tudi molite zanj! Bodite mu pokorni tudi v najmanjših stvareh.

Sveto spoved pa prejemajte pogosto. Nekateri svetniki so hodili vsak dan k sveti spovedi. Zelo lepa navada je to: hoditi vsak teden k sveti spovedi. Pravila Marijinega vrtca nam ukazujejo: »Spoved opravi vsak mesec.« Torej najmanj, kar moreš napraviti, je to, da greš v mesecu enkrat k sveti spovedi. Glejte, da ste redni v tej zadevi! Posvetujte se vsak s svojim voditeljem, kolikokrat naj greste na mesec k sveti spovedi. Razume se samo po sebi: če bi bil kdaj tako nesrečen, da bi storil smrtni greh, moraš gledati, da se greš hitro spovedat in ne čakaš na spoved še cele tedne.

Pazite pa, otroci, da ne postanete pri pogostem spovedovanju površni in malomarni. Vse kar spada k spovedi, naj bo dobro opravljeno: izpraševanje vesti, kes, trdni sklep, sama spoved in pa zadostovanje. Posebno pazite na dobro kesanje. Sveto spoved hočemo torej vedno bolj ljubiti in vedno lepše in pogosteje jo opravljati!

Otroci božji in Marijini! Za božične praznike želim obilnega božjega blagoslova vsem vašim dobrim sklepom in dobrim delom. Molimo drug za drugega!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Sv. Jurij pod Kumom.

Tudi pri nas imamo Marijin vrtec. Sprejem smo imeli 24. junija 1924. Kako smo se veselili tega dne! Na določeni dan smo med slovesnim potrkavanjem šli v cerkev. Šli smo k Marijinemu oltarju.

Po litanijah so imeli g. kaplan lep nagovor. Potem so nas vse po vrsti poklicali. Dobili smo sveti-

njice in podobice, na katerih so pravila Marijinega vrtca. Vseh cvetk Marijinega vrtca je zdaj 50. Shod imamo vsak mesec enkrat. Upamo, da nas je Marija vesela.

Dne 21. junija se je smrtno ponesrečil Vekoslav Ravnikar. Hodil je v šolo Št. Jurij v II. r. n. š. Bil je tudi član Marijinega vrtca. Starši so mu že v zgodnji mladosti umrli. Vrv si je bil obesil okrog vratu, da bi se gugal. A pri tem mu je vrv spodrsnila ter ga zadržnila. Preden so prišli na klice ljudi z njive njegovi redniki, je bil že mrtev. Žalosten konec! Otroci! Ravnikar naj vam bo v svarilen zgled! Pazite, da se nikoli nespametno ne igrate.

Uganke.

Če imam vodo, pijem vino; če nimam vode, pijem vodo. Kdo je to?

Mlinar.

Kam mesar vola najprej udari?

Na dlako.

Kje sneg najdlje leži?

V pratiki.

Če ima zgoraj luknjo, gre hektoliter rži noter, če ima spodaj luknjo, ne gre nič noter. Kaj je to?

Vreča.

Imaš rdeč vrtec z belo ograjo. Tam nikdar ne deži in nikdar ne sneži, a je vedno dosti mokro. Kje je to?

V ustih.

Z visočine je nekaj v vodo padlo, a voda se ni zgenila. Kaj je to?

Solnce.

Ni živo, pa vendar pokaže, kadar mu kdo ukaže. Kaj je to?

Tehnica.

Pridem nenadoma, umrjem precej po rojstvu, in potem pride nekdo za menoj, ki zelo hrumi. Kdo sem?

Blisk.

Iz mesa raste, a meso ni; krivo dela, a krivo ni. Kaj je to.

Gosje pero.

Skrivalnica.

Kje je utopljenec?

Rešitev posetnice v št. 9.—10.:
Ključavničar.

Rešitev rebusa v št. 9.—10.:
Preveč napeta struna počí.

Imena rešilcev.

Rebus v 9.—10. številki so prav rešili: Ivan Melanšek, Puncer Jože, Slokan Jakob, Rojšek Jože in Kodre Jožek v Braslovčah; Črnetič Minko in Počivalšek Beti v Krškem; Rupnik Fr. v Slov. Bistrici; Smolik Marinka v Vavti vasi; Kolenc Slava, Dana Levstek, Milenca Kreč, Nives Pegan in Zorka Sodnik v Ljubljani; Božidar in Emil Poženel, Jesenice.

Posetnico in rebus so prav rešili: Helena Prislan, Vera, Helca in France Legat na Javorniku; Medved Martina v Zagorju o. S.; Kunc Milenka in Drago, Osterman Karel, Darinka Ciglarič in Bischof Heda v Ljubljani; Jernej in Janez Kladenšek v Zadobrovi pri Celju; Vera Vagaja v Ljubljani; Tončka Osvald, učenka 2. razreda I. odd. osnovne šole v Ratečah; Franca Benedičič, Brigita Demšar, Martinj vrh; Katra Tušek, Rovt.

Prepozno došlih prijav ni bilo mogoče več sprejeti.

Vabilo na naročbo.

Ko zaključujemo 32. letnik našega ljubega „Angelčka“, smo prepričani, da je storil ta skromni listič tudi to leto, kolikor je le mogel v pouk in zabavo, v korist in veselje naši dragi mladini. Zato pa sme tudi pričakovati, da ga naši mladi naročniki ne boste zapustili, ampak se ga oprijeli in mu ostali zvesti s podobno vnemo, kakor ljubite svojega nadzemskega prijatelja, svojega angela-varuha.

Prisrčno zahvalo Vam vsem, dragi podporniki in sotrudniki, blage gg. učiteljice in gg. učitelji, ki ste imeli v preteklem letu skrb in trud, da ste malemu so-vzgojitelju odpirali in gladili pot med mladino. Izkažite nam svojo dejansko naklonjenost še tudi za „Angelčkov“ 33. letnik, medtem pa bodo pokazale razmere, ali je nadaljno izhajanje „Angelčkovo“ še potrebno ali ne.

V l. 1925. bo izhajal Vrtec z Angelčkom vsak mesec, razen o počitnicah. Z junijem 1925 bomo letnik zaključili in bomo novi letnik pričeli z oktobrom 1925.

„Vrtec“ in „Angelček“ (šest dvojnih števil) skupaj bosta stala 16 Din, „Vrtec“ sam 10 Din, „Angelček“ sam 6 Din. Naročnino sprejema: Upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80, vse spise in rešitve pa: Uredništvo „Vrtca“ in „Angelčka“, Rova, p. Radomlje.

Natisnila Jugoslovska tiskarna v Ljubljani.